

Sessiz Yankılar

– kul mehmet · 04 Mayıs 2026

Sessiz Yankılar

Bir gün, kalbimin kıyısında
Görünmez bir dalga yükseldi.
Ne bir kelimeye sığdı,
Ne bir gözyaşına...
Sadece içimde çınlayan bir hatırlayıştı.

Gökyüzü, gri bulutlarını taşıırken
Ben içimde bir ışık aradım.
O ışık, ne güneşten doğdu
Ne de kandilden;
Kalbin en derin köşesinden
Sessizce yükseldi.

Yan yana duran ellerin sıcaklığı,
Birbirine değen bakışların titrek yankısı...
İnsanın insana bıraktığı en saf izdi bu.
Ne zaman bir dostun omzuna yaslansam,
İçimde bir melodi çaldı;

Adı yoktu, ama insanca bir şarkıydı.

Zaman, bazen bir perde gibi
Önümü kapatır.
Ama içimdeki ses,
Her perdenin ardında
Bir başka ufuk olduğunu fısıldar.
Ve ben, o fısıltıya kulak veririm:
Yol bitmez, yol senin içindedir.

Bir kitap sayfasında hapsolmuş cümleler değil,
Bir kalbin derinliğinde yankılanan hakikat...
İşte beni ayakta tutan budur.
Ne kadar uzak olursa olsun,
Her adımda bir iz bırakır,
Her iz bir hatırlatma olur.

Ve sonunda anlarım:
Sevgi, bir yük değil;
Bir nefes, bir ışık, bir yolculuktur.
İnsanın insana bıraktığı en saf armağan,
Kalbin sessiz şarkısıdır.

Mehmet Aluç